

פנקס יג. ב. כלל הידיעה השלמה של הכרת האלהות, מרימה את האדם משפלותו, ומעודדתו להיות חפץ להיות מתדמה ליוצרו בדרכיו הטובים, בחכמה ובחסד. על כן היסוד תלוי בשמירת הציור היסודי, שלא ישפל עולם. ואם ייוחס ענין אלהות לדבר שהוא חוץ משלמותו של השלם האמיתי יתברך, אז כבר יאבד השורש של השאיפה להתדמות היותר שלמה, ואין קץ לכל הרפיון ושליטת החיים שיורגש על ידי זה בכל רוחב החיים.

פנקס יג. עו. כשההשגה האלהית היא בטוהר בנפש, היא מרוממת את כל מושג שבה בתכלית הטוהר והעזר, מה שהכוח הצדק הטבעי כשאינן שם ד' נקרא עליו לא יכול להביא למדרגה זו. אבל כשידיעת שם השי"ת היא מעורבת בדמיונות כוזבות ומושגים מטעים, אז המושג של הצדק הטבעי הוא עולה יותר בחוזק ובטוהר מאותו המושג היוצא על ידי קריאת שם ד', ואז שם שמים מתחלל חס וחלילה, וכנסת ישראל אומרת השליך משמים ארץ תפארת ישראל. על כן צריכה להיות עבודת ד' מכוונת להישיר את המעשים כדי שיהיו על ידם ישרים הרגשות, ועל ידי יושר הרגשות יתיישרו הדעות בכלל האומה, ואחר כך בכלל האנושיות, עד שיוכלו בני אדם לשאוב ממקור החיים, ולא יהיה להם זאת לפוקה ומיעוט כוח כי אם לעז ועצמה ועז משפט. ונחה עליו רוח ד'

פנקס הדפים ד 20. הצער היות גדול שבנשמה הוא מה שהיא אינה יכולה להתענג בעונג היותר טבעי לה, שהוא ההתענגות על ד'. תענוג זה דורש הכשר מצד הסביבה, שלא יפרע. השחתת המידות, בערות ומכאובים, מפריעים אותו. הנטייה בעצמה של חפץ הענוג על ד', מצלת במידה ידועה מכל אלו הרעות. נטיית החכמה אגודה היא באצילות הנפש החפצה להתענג על ד', שבזה האדם מוצל מצרת הבערות. והמידות מתרככות על ידי עדנתה של הנשמה בשאיפתה, והמכאובים הטבעיים, הרוחניים והחומריים, משתקטים.

פנקס ה 64. המעשים הרעים והמידות המגוננות סותמים את האור הכללי שלא יוכל להופיע בפרטים. על כן התשובה האמיתית היא ההקדמה היותר נכבדה להארת הנשמה.

קובץ ז. קע. הקישור המחשבתי באלהים הוא האושר היותר גדול, התוכן הנותן את המציאות היותר מלאה, בטחו בד' עדי עד כי ביה ד' צור עולמים, ואומה אשר ד' מבטחה, היא קונה את העמדה הנצחית. אבל מחשבה זו אינה ככל המון המחשבות שאדם מצייר אותן רגע ואחר כך הוא עוזבן, כי אם היא שורש כל המחשבות, בסיס כל הרצונות, ומעמד כל האופי היותר עצמי של החושב, עד שכל ארחות חייו, כל תשוקותיו, כל דיעותיו והגיונותיו, כל לבו ובשרו, כל כיסופיו היותר פנימיים, רק אליה הם פונים, ובה הם מתקיימים, שבים ורצים. ואומה שיסוד הקודש הזה הוא המיסד את הויתתה, את תולדתה, את עמקי הגיונותיה, את שירתה, את תקוותיה, את יחושה לארצה ולממלכתה, את כל סבל צרותיה, ואת כל ערכיה, בכל החיים, בכל השקפות עולמים, היא האומה המשוגבת, הגבורה מכל עמים אדירי תבל, המובטחה בקיום עדי עד. וזאת היא סגולתה הפנימית של אומת ישראל, שיסוד מחשבתה ומעמק הגיונה הטבעי...